

onze courant

Kinderverzorging

Het kinder-Noodfonds der Verenigde Naties heeft thans ruim 800 klinieken en consultatie-bureaux in Birma.

Nevenstaande foto werd gemaakt in de hoofdstad Rangoon, waar de kinderverzorging in korte tijd aanzienlijk is verbeterd en men de dokters zeer dankbaar is voor hun hulp. De bureaux zijn er zó populair, dat men voortdurend aan uitbreiding van de gebouwen moet werken, om tenminste een eind te kunnen maken aan de pijnlijke omstandigheid, dat de mensen uren lang moeten wachten vóór ze aan de beurt zijn! (J. J. d. K.)

Welkom nieuwe lezer

In de maand September mochten wij weer verschillende nieuwe abonnees begroeten en die wij een hartelijk welkom toeroepen. Hiet zijn hun namen:

De heer P. Foot, Doetinchem; Mevr. A. Bouman, Wassenaar; Joubert Turkstra, Drachten; Mevr. Tesink, Zutphen; De heer H. J. Hemstede, Dallsen; Nico v. d. Vorm, Nieuw-Zuidwoudadijk; De heer G. Horze, Ferwerd.

Staat hier ook al jouw vriendje of vriendinnetje, neefje of nichtje of een van je bekenden bij? Voor zover je er aan hebt meegewerkt, hartelijk dank, je premie heb je dan waarschijnlijk reeds ontvangen of zal binnenkort wel komen. Voor zover je er niet aan meegewerkt hebt, wekken we je op, dit als nog te doen. Je beloning ligt al op je te wachten.

BIJ LUTHER THUIS

Over Dr Maarten Luther weten we heel wat te vertellen. Hij sloeg immers op 31 October 1517 zijn bekende 95 stellingen aan de deur der slotkerk te Wittenberg. En dan zijn tocht naar de Rijksdag te Worms, waar hij zijn machtig woord sprak: „Hier sta ik, ik kan niet anders, God helpe mij.” En vooral ook zijn verblijf op de Wartburg, waarheen hij door vermomde vrienden was gebracht, om hem te behoeden voor een laffe aanvaller, is heel bekend. Daar immers vertaalde hij het Nieuwe Testament in het Duits.

Maar hoe was het nu bij Luther thuis? Daar was het gewoonlijk een gezellige boel.

In de ruime woonkamer bracht Luther graag zijn vrije tijd door. Hij speelde dan met zijn kinderen of maakte muziek, waarbij de kinderen en zijn vrouw Käthe dan zongen. Hoogtepunten waren de huishoudelijke feesten. Het voornaamste van die feesten was het Kerstfeest, dat in het huis van de Hervormer als een echt christelijk feest werd gevierd. Dan had men 's winters ook nog een feest, dat wij niet kennen en dat men „koninkrijk” noemde. Dit feest werd gevierd met gezang, spel en dans. In Luthers huiskamer gaf men aan dit feest een edeler inhoud. Aan het gezellig samenzijn ging een soort onderzoek vooraf, waarbij de „koning” en de „koningin” allerlei vragen deden over de bijbel, de catechismus, de christelijke liederen enz. Luther ging daar geheel in op en bij de kinderen en huisgenoten bleven deze feesten lang in de herinnering

voortleven. Ook van bijzondere herdenkingsdagen wist men iets feestelijks te maken. In een brief aan Jonas van 18 October 1535 schrijft Luther: „De groeten aan u en de uwen van mijn meesteres Käthe (dit was Luthers vrouw), die van plan is mij morgen een klein feestmaal te bereiden, aangezien ik dan 23 jaar Doctor geweest ben.”

Ook 31 October 1527 vergat hij niet. Het was toen immers 10 jaar geleden, dat hij zijn stellingen aan de deur der slotkerk vastspijkerde. Maar een feest kon het toch niet zijn, want in Wittenberg heerste de pestziekte en de kleine Hans was al drie dagen ziek. Aan zijn vriend Amsdorf schreef hij, dat zijn huis in een hospitaal veranderd was.

Luther en zijn vrouw waren ook heel gastvrij. Bijna altijd was er bezoek. Het waren vrienden van Luther, zoals Melanchton en Amsdorf of ook studenten, die graag in de woonkamer van de geleerde professor wat verpozing zochten en die daar ook altijd vonden.

Luther's woonkamer was echt, wat zo'n kamer zijn moet: een gezellig vertrek, waar ieder, die moe is van zijn werk ontspanning kan vinden. Die ontspanning zocht men vaak in muziek, want Luther was een echte muzikliefhebber. Ook werden er veel spelletjes gedaan en het is te begrijpen, dat vooral de kinderen daarvan genoten.

Zo was het bij Luther thuis, als er geen zieken waren, doorgaans een gezellige drukte. Er heerste een echt christelijke sfeer, maar dat betekende niet, dat er geen plaats was voor vrolijkheid. Integendeel: de vrolijkheid gaf er de toon aan.

P. de Zeeuw J.Gzn.